

Η ζωή του Παπαποστόλη και το έργο του

Ο Παπαποστόλης γεννήθηκε τον Ιανουάριο του 1871 στο Αγρίνιο και πέθανε τον Αύγουστο του 1960.

Αφού τελείωσε την στοιχειώδη εκπαίδευση στο Αγρίνιο, διορίστηκε Γραμματοδιδάσκαλος και επί δύο χρόνια περίπου παρέμεινε στον Βλοχό Τριχωνίδας.

Στη συνέχεια διορίστηκε υπογραμματέας του Ειρηνοδικείου Αγρινίου.

Νυμφεύτηκε την Μαριγώ Μαρκοπούλου, που πρόωρα πέθανε. Τον Σεπτέμβριο του 1901 στο Θέρμο έλαβε, από τον τότε Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας Παρθένιο, τον βαθμό του Διακόνου. Τον Ιούνιο του 1903 χειροτονήθηκε στην Αθήνα ιερέυς και τοποθετήθηκε αμέσως ως εφημέριος του Ιερού Ναού Αγίου Χριστόφορου Αγρινίου.

Το 1924 ο τότε Μητροπολίτης, αφού εκτίμησε τη δράση και τις αρετές του π. Αποστόλου, του απένειμε το οφίκιο του Αρχιμανδρίτη και τον ανακήρυξε Αρχιερατικό Επίτροπο Αγρινίου.

Η δράση του επεκτάθηκε σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης ζωής.

Τρέχει παντού για να ανακουφίσει και να ενθαρρύνει.

Με την καλοσύνη του, γλυκαίνει τους πόνους των πληγωμένων καρδιών.

Επισκέπτεται κατά τα χρόνια της κατοχής φυλακισμένους, παρηγορεί και νοσηλεύει τους ασθενείς σωματικά, μα κυρίως πνευματικά.

Κανείς από τους παλαιότερους σε ηλικία, παρατηρεί ο επίσκοπος Αχελώου Ευθύμιος δεν θυμάται τον Παπαποστόλη με αδειανές τις τσέπες του. Ήταν πάντοτε γεμάτες. «Γιατί ήταν προέκταση της καρδιάς του, που ήταν πάντα γεμάτη αγάπη για όλους και τον καθένα ξεχωριστά».

Δημιούργησε το δασύλλιο του Αγίου Χριστοφόρου.

Από το 1915 έως το 1932, με τη συνεργασία των νέων της πόλεως κατάφερε να δενδροφυτεύσει τους σχεδόν γυμνούς λόφους γύρω από τον παλαιό Ναό του Αγίου Χριστοφόρου και να μας παραδώσει το σημερινό δάσος, το οποίο μέχρι το τέλος της ζωής του επισκεπτόταν καθημερινά για να το φροντίζει και να το περιποιείται.

Όταν στα χρόνια της Κατοχής οι κατακτητές θέλησαν να κόψουν τα δένδρα, ο Παπαποστόλης έτρεξε και μπήκε μπροστά στον Ιταλό στρατιώτη που με το τσεκούρι του έκοβε χαμηλά τον κορμό ενός δένδρου.

Ο στρατιώτης τον έσπρωξε θυμωμένος κι αυτός με τη λεβέντικη, ρουμελιώτικη κορμοστασιά του προτάσσει το στήθος του και του φωνάζει «χτύπα εδώ κι όχι στο δένδρο».

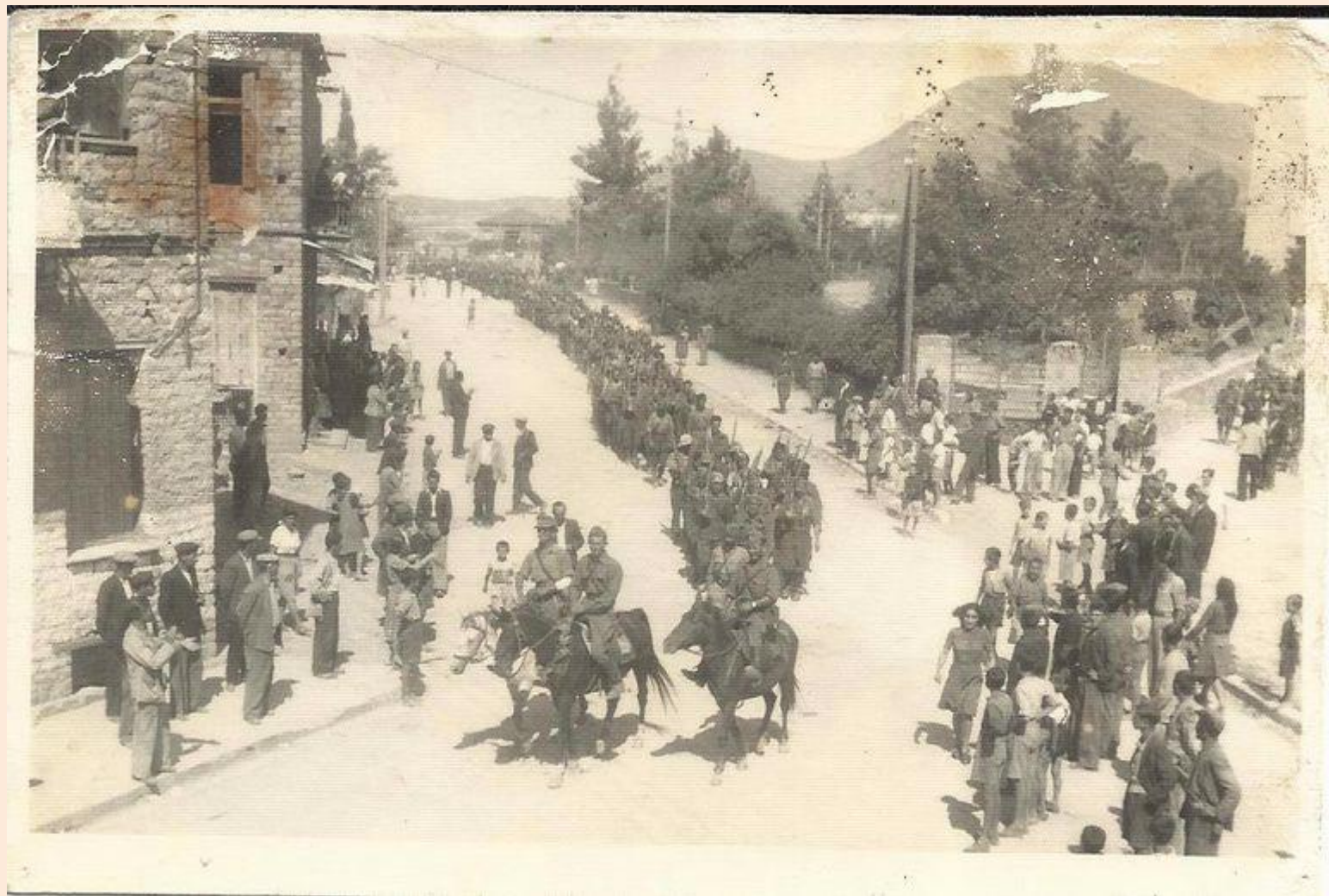
Ο στρατιώτης κάμφθηκε, υποχώρησε και το δάσος σώθηκε.

Με αγώνα και πόνο πέτυχε την ανέγερση του νέου και περικαλλούς Ιερού Ναού του Αγίου Χριστοφόρου, που αποπερατώθηκε το 1937.

Με την επιβλητική μορφή του και την γεμάτη από αγάπη καρδιά του μπήκε επικεφαλής επιτροπής Αγρινιωτών και κατάφερε την αναίμακτη παράδοση της πόλης του Αγρινίου στις 14 Σεπτεμβρίου 1944.

Απέτρεψε τον αδελφικό αλληλοσπαραγμό συμφιλιώνοντας τις αντίπαλες παρατάξεις, τις αντάρτικες δυνάμεις του ΕΛ.ΑΣ και τους ταγματασφαλίτες με αρχηγό τον Τολιόπουλο.
Έγινε έτσι ο σωτήρας του Αγρινίου.

Να πώς χαρακτηρίζει τον Παπαποστόλη ο Κώστας Τριανταφυλίδης:

"Ο Παπαποστόλης δεν ήταν ούτε σοφός ούτε ρήτορας.

Κι όμως η ζωή του ήταν ολάκερη σοφία και το παράδειγμα του πιο εύγλωττο κι από την ευφραδέστερη ακόμα ρητορική.

Ποιο ήταν άραγε το μυστικό του; Ήταν η αγάπη του Α και το Ω της θρησκείας μας.

Αυτό που ή το χεις και είσαι γνήσιος Χριστιανός ή δεν το χεις και είσαι κύμβαλο αλαλάζων.

Όταν ακούμε αγάπη, πάει ο νους μας σε ένα σωρό συναισθηματισμούς ή ακόμα γλυκερότητες και εγωπαθείς προσηλώσεις. Όχι τέτοια. Η αγάπη του Παπαποστόλη ήταν «όμορφη».

Όμορφη και καθαρή σαν το κρυστάλλινο νερό. Κυλάει το νεράκι ανάμεσα από λογής χορταρικά.

Σκύβεις του λόγου σου, ξεδιψάς, και ευλογείς το θεό για τα δωρήματα του.

Τον θυμάμαι, που λες, κατέβαινε από το δρόμο της εκκλησίας του, σωστή βιβλική μορφή.

Σταματούσε μπροστά σε όλους κι είχε για τον καθένα έναν καλό λόγο

Και δεν ξεχώριζε δικούς και ξένους. Αγαπούσε το μακρινό με τον ίδιο ανυστερόβουλο αυθορμητισμό που αγαπούσε τον πλησίον.

Και δεν κακολογούσε ποτέ και κανέναν ο Παπαποστόλης.

Για κάθε παράπτωμα έβρισκε την ανθρώπινη εξήγηση και πρόστρεχε για να παραμυθήσει. Τι ανθρωπινός που ήταν μέσα στην αγάπη του! Γράμματα ήξερε λιγότερα-όμως θεοτικά. Γιατί υπάρχουν και τα άθεα γράμματα, αυτά που οδηγούν στην πανουργία και την καταστροφή.

Τα θεοτικά, λοιπόν, και μια «έμφυτη πείρα» που διέθετε, τον τοποθετούσαν ομορφότερα και ευστοχότερα στη ζωή.

Κι ήταν ηγέτης: επιβλητικός άρχοντας του λαού και παρών στις κρίσιμες ώρες της ιστορίας του τόπου του.

Είπαμε για την καθαρότητα και την παιδικότητα της καρδιάς. Αυτή την είχε και μάλιστα με το παραπάνω, ο Παπαποστόλης.

Στεκόταν, λέει, μπροστά στον Άγιο και κουβέντιαζε μαζί του. Τον μάλωνε κιόλας:.....".

Πηγή: Διαδίκτυο

***Εργασία στο μάθημα των θρησκευτικών στη
Δ.Ε.: Ζώντας με νόημα στον κόσμο – Ζωή με
ευθύνη για την κτίση***

του μαθητή: Κωνσταντίνου Μπουργάνη

Τάξη:Γ4

Σχολ. Έτος:2022-2023